

Án mạng trong khu nghỉ dưỡng

Một tiểu thuyết về Cô bé thám tử đặc biệt Châu

Án mạng trong khu nghỉ dưỡng

Một tiểu thuyết về Cô bé thám tử đặc biệt Châu

Tác giả: Walkees

ISBN: 9789464359794

Thiết kế bìa: Khanh Truong Kim

Tiểu thuyết cảnh sát

Đã đăng ký bản quyền. Không được sao chép, phân phối hoặc truyền tải dưới bất kỳ hình thức nào hoặc bằng bất kỳ phương tiện hoặc phương pháp điện tử hoặc cơ học nào bất kỳ nội dung nào của ấn phẩm này, mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của nhà xuất bản, ngoại trừ trường hợp trích dẫn ngắn gọn trong các bài đánh giá phê bình và một số mục đích sử dụng phi thương mại khác được luật bản quyền cho phép.

Copyright © 2021 Walkees

MỤC LỤC

KỶ NGHỈ.....	1
TẠM BIỆT, KỶ NGHỈ.....	5
MANH MỐI ĐẦU TIÊN.....	12
CUỘC HỌP ĐẦU TIÊN.....	20
MỘT BUỔI TỐI HAI MẶT.....	28
NẠN NHÂN CÓ MỘT CÁI TÊN.....	32
MỘT ĐỘT PHÁ BẤT NGỜ.....	42
MỘT BUỔI TỐI ĐÁNG NHỚ.....	56
MỘT THĂM TỬ ĐỂ YÊU.....	62
NGÀY KHÁM PHÁ.....	72
MỘT BUỔI TỐI XÂY DỰNG TÌNH ĐỒNG ĐỘI CÓ KẾT QUẢ.....	90
CHỈ CÒN LẠI HAI NGHI PHẠM.....	102
CHỈ LÀ KHÔNG ĐỦ.....	110
CHỈ LÀ KHÔNG ĐỦ.....	115
MỘT SỰ CHUYỂN HƯỚNG ĐÁNG CHÚ Ý.....	123
MỘT SỰ CHUYỂN HƯỚNG KHÁC.....	133
MỘT ĐÊM DÀI ĐIÊN CUỒNG.....	143
D-DAY.....	163
MỘT ĐÁM TANG VỚI KẾT CỤC BẤT NGỜ.....	175
GIỜ CUỐI CÙNG TRƯỚC GIÁNG SINH.....	184
LẠI NỮA SAO?.....	197

GIỚI THIỆU

'Hắn ta đã bị đánh bại bởi một đòn taekwondo gọn ghẽ của Châu – Cô bé thám tử đặc biệt. Hung thủ nằm ngửa trên sàn, nên giờ Jack có thể khống chế hắn dễ dàng hơn'

Quyển thứ hai của bộ sách về Châu – Cô Bé Thám Tử Đặc Biệt

Ấn mạng trong khu nghỉ dưỡng

Trong ấn bản này, Thám tử đặc biệt Châu cùng với gia đình và sếp của cô, Chánh thanh tra thám tử Sam Archer và vị hôn thê Sophie của ông ấy, sẽ đi nghỉ. Chuyến đi là phần thưởng do làng và lực lượng cảnh sát quận trao tặng cho sự tận tụy của họ trong việc giải quyết vụ sát hại chủ quán rượu trong làng, và người em gái của ông ta.

Kỳ nghỉ đã trở thành một cuộc điều tra giết người chỉ mới vào ngày đầu tiên của kỳ nghỉ.

Câu chuyện sẽ làm cho người đọc liên tục thay đổi suy đoán về kẻ sát nhân, vì vụ án có rất nhiều kẻ tình nghi và nhiều tình tiết mới.

Thám tử đặc biệt Châu: Mỗi trang sách sẽ làm độc giả yêu thích cô bé nhiều hơn.

KỠ NGHỈ

Châu”, mẹ cô bé hét lên từ dưới cầu thang. "Nhanh lên, mọi người đang đợi con!"

“Lại vậy nữa”, Minh, em trai của Châu nói, khi đã đứng sẵn ở cửa, chuẩn bị lên xe.

“Minh, lên xe đi”, người cha nói với con trai, giọng ông có phần cáu kỉnh, vì mọi người đã sẵn sàng để đi ngoại trừ Châu.

Chuyện này thường khi xảy ra, bất cứ khi nào gia đình chuẩn bị đi du lịch hay đi đâu. Châu luôn chuẩn bị lâu nhất, vì cô ấy luôn muốn mình trông thật hoàn hảo khi đi ra ngoài.

Hôm nay không chỉ có các thành viên trong gia đình chờ đợi, vì hôm nay là ngày nghỉ của họ cùng với Chánh thanh tra thám tử Sam Archer và vị hôn thê của ông ấy, Sophie. Họ có kỳ nghỉ 10 ngày này ở một khu nghỉ mát Spa nổi tiếng, gần Kent, như một phần thưởng cho việc giải quyết 2 vụ án mạng xảy ra ở ngôi làng nhỏ Highfields vài tháng trước. Phần thưởng đã được Ngài Ủy viên của Lực lượng Cảnh sát quận và Thị trưởng của Highfields dành cho họ.

Hai gia đình đã chọn kỳ nghỉ lễ Giáng sinh của bọn trẻ là thời điểm đi chơi, và vì cha của Thám tử Châu lái một chiếc ô tô 7 chỗ nên họ quyết định đi bằng xe của gia đình. Sam Archer, Chánh thanh tra đã yên vị trên ghế hành khách, và Sophie, vị hôn thê của ông đang ngồi đợi ở ghế sau. Minh cũng leo vào và ngồi chỗ cửa sổ, cạnh Sophie. Chú bé biết mẹ sẽ sớm lên xe và sẽ ngồi ở giữa. Châu luôn dành hàng ghế sau cho mình, và chú chó Mèo.

Cuối cùng, thì những người đang chờ đợi cũng đã thấy chuyển động ở cửa.

Rồi bà mẹ bước ra khỏi nhà, cùng với Mèo, con chó của họ, và sau khi bà hối thúc Châu lần nữa thì vị thám tử đặc biệt cuối cùng cũng bước ra khỏi nhà.

Sự chờ đợi đã được giải thích bởi vẻ ngoài hoàn hảo của cô ấy, ai có thể tức giận hay phát cáu với một cô gái trông đáng yêu như vậy chứ?

Khi mọi người đã yên vị, Châu ngồi vào sau xe, Sophie ngăn người cha khoan lái xe đi vì cô có chuyện muốn nói với mọi người.

“Thật là một buổi sáng hết sức tốt lành cho tất cả chúng ta. Thật tuyệt biết bao khi được đi cùng với nhau trong kỳ nghỉ này. Sam và Châu; đặc biệt cảm ơn cả hai người, bởi vì chính công việc khó khăn mà hai người thực hiện đã cho chúng ta có được phần thưởng đáng yêu này. Bây giờ, tôi muốn nói một chuyện; Chúng ta hãy cùng tận hưởng, và sẽ không nói về những vụ án mạng hay lực lượng cảnh sát, cho đến khi chúng ta trở về nhà”. Mọi người đều cười và hiểu được thông điệp của cô. Rồi sau đó họ lên đường.

Chỉ 45 phút sau khi rời khỏi nhà, họ đã đến được khu nghỉ dưỡng. Ngay từ bên ngoài nó đã trông rất ấn tượng và sang trọng. Khi họ dừng ở văn phòng tiếp tân, một người đàn ông mặc đồng phục bước đến tiếp họ và lấy chìa khóa xe. “Tôi sẽ đậu xe vào chỗ an toàn, thưa ngài, và tôi sẽ mang hành lý đến bungalow của quý khách. Quý khách chỉ cần vào văn phòng để làm thủ tục; Tôi sẽ hỏi họ thông tin tôi cần. Chỉ cần một người nhận phòng là đủ, quý vị còn lại hãy đến nhà hàng, bên phải, ở đó chúng tôi xin mời quý vị thức uống chào đón từ khu nghỉ dưỡng của chúng tôi.

Người cha và Sam quyết định cùng nhau đi vào văn phòng, còn những người phụ nữ và Minh, với Mèo đang được xích dây, đi vào nhà hàng.

Bước vào văn phòng họ thấy một cái quầy rộng, nơi có 2 cô lễ tân trẻ xinh đẹp. Căn phòng trông như trong một cảnh phim.

Tất cả mọi thứ trông thật là xa hoa, cho người ta cảm giác như đang bước vào vườn địa đàng, trong kỳ Giáng sinh.

Một cô lễ tân cất tiếng chào hai ông và thể hiện ngay đẳng cấp của khu du lịch và đội ngũ nhân viên. Cô đã đoán ra ngay họ là ai.

“Chào buổi sáng, các quý ông. Thật vinh dự cho khu nghỉ mát của chúng tôi được đón tiếp những người khách quý là quý vị trong 10 ngày sắp tới. Tôi là Diana, và tôi sẽ là người hướng dẫn riêng cho quý khách, trong suốt thời gian quý khách ở đây. Chúng tôi đảm bảo kỳ nghỉ của quý khách sẽ là kỳ nghỉ tuyệt vời nhất từ trước đến nay, ít nhất, đó sẽ là mục tiêu hàng đầu của chúng tôi. Chúng tôi đã chuẩn bị mọi thứ cho quý khách. Quý khách sẽ lưu trú trong bungalow VIP của chúng tôi, nằm ở phía nam của hồ. Căn nhà gỗ có 3 phòng ngủ và 2 phòng tắm. Ngoài ra còn có một nhà bếp nhỏ có đầy đủ vật dụng quý khách cần và cũng có một quầy bar nhỏ trong phòng khách, nơi chúng tôi đã để sẵn đồ uống và đồ ăn nhẹ. Bên ngoài có một hàng hiên tuyệt đẹp, dành riêng cho tất cả quý khách ngắm cảnh hồ, và thậm chí còn có một cầu tàu trên mặt nước, nơi quý khách sẽ tìm thấy chiếc thuyền của riêng mình cho kỳ nghỉ này.

Tôi sẽ gọi nhân viên phòng, đưa quý khách đến bungalow của quý khách, khi quý khách đã sẵn sàng. Trước tiên, quý khách có thể cùng gia đình đến nhà hàng và thưởng thức đồ uống chào đón hấp dẫn tùy lựa chọn của quý khách. Nói vậy hơi quá lời, vì tất nhiên, tổng số tiền lưu trú của quý khách là miễn phí, và quý khách có thể ăn uống tùy thích và sử dụng bất kỳ tiện nghi nào chúng tôi cung cấp trong khu nghỉ dưỡng. Trong bungalow, quý khách có thể tìm thấy tất cả các thông tin cần thiết. Xin kính chúc quý khách có một kỳ nghỉ thú vị và khó quên trong khu nghỉ dưỡng của chúng tôi, và tôi sẽ liên lạc với quý khách thường xuyên, trong suốt thời gian quý khách lưu trú ở đây, để xem liệu chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách hay không. Bây giờ là 9:30, vậy tôi sẽ đến bungalow gặp quý khách lúc 11 giờ và sau đó chúng ta có thể trao đổi chi tiết về những dịch vụ của chúng tôi, và tôi sẽ trả lời bất kỳ câu hỏi nào của quý khách. Như vậy được không, thưa quý ông?

Sam là người trả lời trước.

“Nghe tuyệt đó, Diana. Cảm ơn rất nhiều vì sự chào đón nồng nhiệt.

Rất vui gặp lại cô sau khoảng 1 tiếng rưỡi nữa”. Sau đó, hai người đàn ông chào tạm biệt và đi về hướng nhà hàng.

Bước qua cửa ra vào, họ ngay lập tức được chào đón bởi một nữ chủ nhân, người dường như cũng biết họ là ai. Sam nghĩ phải tìm hiểu làm sao mà họ biết được.

“Chào buổi sáng các quý ông. Xin chào mừng, tôi là Sasha, chủ nhà hàng này. Gia đình và bạn bè của quý ông đang đợi, tôi sẽ dẫn quý ông đến bàn của họ”. Trong lúc đi theo người chủ nhà hàng, hai người đàn ông cũng ấn tượng với vẻ đẳng cấp và sang trọng thể hiện qua cây thông Noel rất lớn ở góc xa trước bức tường kính bên hồ. Ngay khi họ đến bàn, nơi những người khác đang thưởng thức đồ uống và các món đồ ăn nhẹ, họ ngồi xuống cùng và sau khi chủ nhà hàng nhận đặt món, Châu ngay lập tức bắt chuyện.

“Ba ơi, sếp, đúng rồi” “Khoan đã, Châu,” Sophie cắt ngang và mỉm cười. “Ở đây và trong kỳ nghỉ này, cháu không gọi bất kỳ ai là sếp cả, ok?” Archer liền đáp lời. “Ừ đúng đó Châu, ta biết cháu thấy bất tiện, nhưng cháu biết không, chúng ta hãy làm những gì chúng ta đã làm một lần ở ‘VIP’, nhà hàng ở Kent ấy. Cứ gọi ta là chú Sam và Sophie; Chỉ Sophie thôi, ha-ha”. Mọi người cười phá lên và Châu cứ thế nói tiếp.

“Ba ơi, chú Sam, hai người có thấy Mèo nó bồn chồn không? Bình thường nó rất yên lặng khi tới chỗ lạ, nhưng bây giờ nó cứ liên tục kéo con ra khỏi đây”. Cha cô cầm lấy sợi dây xích. “Có lẽ nó muốn ra ngoài? Để ta xem nó muốn đi đâu”. Người cha đứng dậy và Mèo ngay lập tức kéo ông đi về hướng cửa ra hồ. Từ chỗ bàn, họ có thể ngắm nhìn khung cảnh hồ tuyệt đẹp, nhưng vào lúc này, chú chó Mèo đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Người cha bước ra bên ngoài cùng con chó, nó tiếp tục kéo và đi theo hướng bờ nước.

TẠM BIỆT, KỶ NGHỈ

Châu, mẹ của cô, Minh, Archer và Sophie dõi mắt theo cả hai rồi khi họ nhìn thấy người cha và con chó đến bờ hồ, họ thấy ông ấy đột ngột dừng lại, cúi xuống, rồi ngẩng lên và quay lại theo hướng của họ. Bây giờ ông ấy đi gần như chạy, và chính ông là người phải kéo con chó đi cùng. Quay lại bàn, ông đưa sợi dây xích lại cho Châu.

“Châu, giữ Mèo đi, đừng để nó chạy đi. Ta cần nói chuyện với Sam một lát. Sam, đi theo tôi được không?” Và rồi ông lại rời đi cùng với Sam, theo hướng nơi ông vừa đến. Ở bàn ăn mọi người đều tỏ ra rất tò mò và ngạc nhiên.

Trong khi hai người đàn ông đi ra bờ sông, người cha bắt đầu nói. “Tôi vô cùng xin lỗi, Sam, nhưng tôi nghĩ kế hoạch của Sophie không thành công rồi. Tôi thấy, hay đúng ra là Mèo đã tìm thấy, một xác chết ở bờ nước. Đó là một phụ nữ trẻ, và tôi biết cô ấy đã chết, vì tôi đã kiểm tra mạch của cô ấy. Tôi nghĩ cô ấy đã bị sát hại”.

Khi đó thì họ đã đến hiện trường chỗ thi thể. Archer nhanh chóng nhìn xung quanh, rồi quay sang người bạn của mình. “Tôi xin lỗi, Kees, nhưng tốt hơn là anh nên quay về với vợ ông, Sophie và mấy đứa nhỏ đi đã. Tôi phải gọi người của tôi và nhân viên điều tra. Vì tôi là người đầu tiên có mặt tại hiện trường và tôi là Thám tử hàng đầu của quận, bên ngoài Thành phố Kent, đây sẽ là vụ án của chúng tôi. Hãy cố gắng giữ mọi thứ bình thường nhất có thể. Tôi sẽ quay lại với mọi người ngay khi có thể. Ông bảo Châu gọi di động cho tôi được không? Tôi cần nhờ cô ấy làm giúp tôi vài thứ.

“Ok, Sam, đừng lo lắng, đây chỉ là chuyện xui rủi, chuyện xui khủng khiếp. Tôi sẽ đi nói ngay cho Châu biết”. Nói rồi, ông rời khỏi hiện trường và Archer trước tiên gọi cho đội của mình và bác sĩ.

Không lâu sau điện thoại của ông đổ chuông, và ông nghe thấy tiếng Châu ở đầu dây bên kia.

“SD, ta xin lỗi, nhưng lại là cấp bậc và công việc của cảnh sát, đến lúc này thì cháu cũng đã biết rồi đó. Trước tiên, hãy cố gắng tìm người quản lý của nhà hàng, sau đó là người quản lý khu nghỉ dưỡng.

Họ cần phải đóng các lối ra, lối dẫn đến bờ hồ này và đến hồ nước. Khi người của chúng ta đến đây, họ sẽ tiếp quản từ cháu, nhưng bây giờ chúng ta phải đảm bảo an toàn cho nơi này. Câu trả lời của Châu rất ngắn gọn và đơn giản; "Dạ, thưa sếp".

Nửa giờ tiếp theo, Archer cẩn thận điều tra khu vực xung quanh thi thể. Chỉ cần nhìn qua, ông đã biết rằng người phụ nữ đã bị siết cổ, và hung thủ đã sử dụng thắt lưng hoặc một loại ‘công cụ’ khác để thực hiện tội ác của mình. Người phụ nữ khoảng 25 đến 35 tuổi, mặc quần áo thể thao, nhưng kỳ lạ thay, cô ấy không đi giày. Archer đã nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy bất kỳ đôi giày nào cả. Những gì ông tìm thấy là một chiếc bật lửa, một chiếc zippo, vì vậy ông đã bỏ nó vào trong một chiếc túi đựng vật chứng.

Sau đó, Châu đến gần ông và nói với ông rằng cô ấy đã gọi hỗ trợ từ đồn ở Kent, họ đã gửi một vài sĩ quan để phong tỏa các con đường dẫn đến hồ, và Thanh tra Jack Savage đang ở cách đó 5 phút, cùng với Trung sĩ Jim và Susan. “Ngoài ra, con đã sắp xếp một trong những phòng họp của nhà hàng cho chúng ta, thưa Sếp. Chúng ta có thể sử dụng nó như một trạm chỉ huy và phòng họp.”

“Suy nghĩ thông minh lắm, SD, tuyệt vời”, Archer trả lời. Ông đưa cho Châu chiếc túi đựng vật chứng có chứa chiếc bật lửa.

“Đây SD, cháu hãy giữ thu thập tất cả các bằng chứng mà chúng ta tìm thấy để có thể đưa tất cả cho các kỹ thuật viên phòng thí nghiệm, trước khi họ rời đi, mang về kiểm tra trong phòng thí nghiệm. Gia đình cháu sao rồi, còn Sophie nữa? Họ có ổn không?”

“Dạ ổn thưa sếp. Con đã nói mọi người về bungalow và cứ làm những gì mọi người thích.

Cha con nói với con rằng mọi người hiểu chúng ta sẽ bận rộn trong một thời gian và ông sẽ đưa họ đi ăn trưa ở đâu đó, nên chúng ta sẽ được rảnh tay”. Archer mỉm cười.

“Cháu thật may mắn khi có một gia đình như vậy đó SD, và ta cũng thật may mắn khi có Sophie, tất cả đều hoàn toàn hiểu nhiệm vụ của chúng ta, không phàn nàn”.

Đúng lúc đó, bác sĩ Harris cũng đến hiện trường và đi thẳng đến chỗ xác chết để kiểm tra sơ bộ.

Sau đó, đoàn thám tử cũng đến hiện trường và Jack là người đưa ra nhận xét đầu tiên.

“Xong, kỳ nghỉ khởi đầu tốt đẹp ha sếp?”

Archer không trả lời và ra hiệu bằng ngón cái.

“Tất cả mọi người có đây rồi. Nào, chúng ta hãy đến phòng họp Châu đã sắp đặt cho chúng ta. Tôi đã nghiên cứu sơ bộ rồi, nên bây giờ chúng ta có thể để bác sĩ làm công việc của ông ấy, rồi quay lại sau. SD, đi trước đi, chúng tôi sẽ theo sau cháu”.

Mọi thứ đã được chuẩn bị hoàn hảo. Căn phòng trông giống như một phiên bản sang trọng của phòng họp giao ban của họ. Ở cuối phòng là một bảng thông tin lớn với một cái bàn nhỏ đặt phía trước, và trước đó là hai hàng ghế.

Khi Archer nhìn vào chiếc bàn nhỏ ông thấy thích thú, có cà phê và trà, nhưng ông biết thật không may vì bây giờ họ sẽ không có thời gian cho việc đó.

Susan, Jack, Jim và Pete (người cũng vừa đến) ngồi vào ghế. Châu đã bận rộn với việc điền thông tin vào bảng rồi, và Archer đến ngồi cạnh đó.

“Được rồi, đây đã là vụ án mạng thứ 4 trong năm nay mà chúng ta phải giải quyết, trong những năm trước không hề có vụ giết người nào xảy ra.

May mắn là lần này nạn nhân không phải là một trong những người dân làng của chúng ta, nhưng chúng ta vẫn có trách nhiệm phải giải quyết vụ án này. Tôi đã xem xét xung quanh hiện trường và không tìm được gì nhiều, nhưng vẫn còn một số điều cần phải tìm hiểu. Trước tiên; Chúng ta chưa có tên của nạn nhân, tất cả những gì tôi có thể nói với mọi người là; đó là một phụ nữ trẻ, từ 25 đến 35 tuổi, mặc quần áo khá mới, nhưng không đi giày, cũng không đi tất hoặc bất kỳ loại vớ nào. Tôi không tìm thấy gì trên người cô ấy, nhưng để cẩn trọng, tôi hy vọng bác sĩ sẽ phát hiện thêm gì đó. Nếu không, chúng ta sẽ cần phải dùng một tấm hình của nạn nhân và dò hỏi xung quanh. Theo như tôi thấy, nạn nhân đã bị siết cổ, có thể bằng thắt lưng hoặc thứ gì đó tương tự. Tôi đã tìm thấy một chiếc bật lửa gần thi thể, có vẻ là của một người đàn ông, nếu không, đó có thể là một món quà lưu niệm mà cô ấy mua”.

Đến đây thì Châu cắt ngang.

“Thưa sếp, có một cửa hàng ở đây, bên cạnh nhà hàng. Con thấy họ bán đủ thứ, có cả đồ lưu niệm. Có lẽ chúng ta có thể xem ở đó và nói chuyện với người bán hàng”.

“Ý kiến tuyệt vời, SD, Archer tiếp lời. Chúng ta sẽ cùng đi hỏi, sau cuộc họp giao ban, và sau khi chúng ta nói chuyện với bác sĩ và với Harry ở cửa đội kỹ thuật. Susan, Pete, Jim, ba người với một số sĩ quan hỗ trợ, hãy bắt đầu dò hỏi xung quanh. Bắt đầu từ những nhân viên của nhà hàng, lễ tân và Spa, nhưng hãy giữ kín chuyện cho đến khi chúng ta có nhiều thông tin hơn. Jack, SD, hai người đi với tôi. Nào mọi người, tôi muốn kẻ giết người này bị bắt sớm vì đây là kỳ nghỉ của tôi, và tôi thật cảm ơn nếu còn lại vài ngày để tôi tận hưởng cùng vợ sắp cưới và bạn bè của mình”.

Archer, Jack và Chau quay lại hiện trường nơi có thi thể, ngay khi bác sĩ vừa khám xong.

Archer ngay lập tức hỏi.

"Sao rồi bác sĩ, anh có phát hiện gì cho chúng tôi không?" Bác sĩ tỏ vẻ hơi khó chịu và báo cáo của ông chính là lý do cho sự khó chịu đó.

"Chà, Archer, tội ác này thậm chí còn kinh khủng hơn từ trước đến nay, không như quan sát đầu tiên, và tôi chắc chắn rằng câu chuyện đằng sau nó lớn hơn những gì chúng ta có thể nghĩ ban đầu. Bất kỳ ai đã bỏ xác cô ấy ở đây, thì cũng đã chắc chắn rằng chúng ta sẽ không thể dễ dàng nhận ra cô ấy, ít nhất là chúng ta không thể tìm được bất kỳ ai quen biết cô ấy. Không tìm thấy bất kỳ giấy tờ tùy thân nào trên người cô ấy, và bây giờ là những chi tiết khủng khiếp đây.

Cô ấy không còn một chiếc răng nào trong miệng, chúng đã bị nhổ hết. Ngoài ra, các đầu ngón tay của cô ấy đã được xử lý bằng một loại axit để không thể lấy dấu vân tay. Chúng ta hy vọng dữ liệu của cô ấy có trong hệ thống cảnh sát để chúng ta có thể xác định cô ấy theo kết quả DNA, nếu không sẽ phải mất khá lâu đấy". Archer cắt ngang.

"Wow, chuyện này mới đối với chúng tôi đấy. Vì vậy, chúng ta cần phải hết sức tập trung đây". Nghe những lời này, chính Châu lại là người có ý kiến. "Thưa sếp, con có một ý tưởng. Con đã đưa chiếc bật lửa mà chú tìm thấy gần thi thể cho Harry, kỹ thuật viên phòng thí nghiệm. Nếu chúng ta may mắn sẽ tìm được dấu vân tay của nạn nhân trên đó. Như vậy sẽ xác định được nhanh hơn".

"Lại là một nhận xét tuyệt vời SD. Chúng ta sẽ xem phát hiện được gì". Archer quay lại với bác sĩ. "Tôi hiểu thế này đúng không; Anh nghĩ rằng thi thể đã được bỏ ở đây, và vụ giết người thực sự diễn ra ở một nơi khác?" Bác sĩ trả lời nhanh chóng và dứt khoát. "Đúng vậy, Archer, tôi chắc chắn vậy, nếu không thì chúng tôi sẽ tìm thấy thêm máu và các dấu vết khác, từ việc xử lý răng và ngón tay. Ngoài ra, điều đáng nói là người phụ nữ này đã chết cách đây không quá 6 đến 8 giờ. Để nói chính xác hơn thì anh sẽ phải đợi cho đến sau khi tôi khám nghiệm tử thi. Còn một việc khác nữa.

Có một vết xước sâu ở sau cổ của cô ấy, và đây là thứ đáng nói; Cái móng tay giả này tôi tìm thấy ở cổ áo sơ mi của cô ấy, tôi đã đóng gói vật chứng cho ông rồi. Tôi không phải là người đưa ra kết luận, nhưng nếu tôi là ông, tôi sẽ lưu tâm đến một nữ sát nhân có sức mạnh. Nếu đúng cái móng tay giả này không phải của nạn nhân. Chúng ta có thể tìm ra thông qua việc so sánh DNA chắc chắn sẽ tìm thấy trên móng tay với DNA của nạn nhân. Tôi nghĩ vậy là đủ để các ông làm việc cho đến khi các ông nhận được báo cáo cuối cùng của tôi”. Archer rất hài lòng với những phát hiện của bác sĩ.

“Đó thực sự là rất nhiều thông tin hữu ích, bác sĩ. Cảm ơn anh, ít nhất chúng tôi có một số hướng để điều tra. Tôi sẽ đợi nhận được thông tin của anh sau khi khám nghiệm tử thi, hãy gọi vào số di động của chúng tôi”. Nói rồi, ông thấy Harry, kỹ thuật viên phòng thí nghiệm đến, theo sau là Jack, người đã đến chỗ anh ta khi Archer đang nói chuyện với bác sĩ. Harry bắt đầu nói; ngay lúc Archer nhìn anh. “Sếp, tôi nghĩ chúng ta có một vụ án không đơn giản ở đây. Không tìm thấy dấu hiệu nào trên nạn nhân, ngoại trừ những gì bác sĩ đã nói và đưa cho anh. Ông ấy đã báo tôi biết trước khi chúng tôi bắt đầu điều tra. Ngoài ra, không có dấu vết nào xung quanh nạn nhân, ngoại trừ chiếc bật lửa mà anh đã tìm thấy và SD đưa cho tôi. Chúng tôi sẽ mang mọi thứ về phòng thí nghiệm để điều tra thêm. Nhưng bây giờ trở lại những gì tôi đã nói trước đó, về việc không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào xung quanh cơ thể nạn nhân. Đó thực sự là một câu đố đối với chúng ta, khi biết rằng nạn nhân không bị giết ở đây. Có rất nhiều cát xung quanh hiện trường, nhưng không có dấu vết nào cả.

Có vẻ như cô ấy đã bị ném từ trên cao xuống, nhưng ngay cả như vậy cũng phải để lại một số dấu vết. Vì vậy, việc này là dành cho anh và đội của anh. Chúng tôi sẽ quay về phòng thí nghiệm ngay bây giờ và tôi sẽ thông báo cho anh sớm nhất có thể khi có bất kỳ kết quả nào”. Archer đang suy nghĩ nên chỉ gật đầu, rồi Harry và nhóm của anh ta rời đi. Archer sau đó hướng mắt sang Jack và SD Châu, trong khi họ nhìn thấy thi thể đang được chuyển đến nhà xác.

“Chà, Jack, SD, chúng ta sẽ có gì ở đây? Hai người cũng thấy không thực sự đơn giản phải không?” Chính Châu là người lên tiếng trước. “Thưa sếp, con có thể đi xung quanh một chút, và có thể hỏi chuyện với một số người không? Con có một số ý tưởng và muốn thử tìm một số manh mối”. Archer đáp lại bằng một nụ cười. “SD, ta không có vấn đề gì với chuyện đó cả. Cứ đi đi và gặp lại nhau trong phòng họp mới của chúng ta lúc 2 giờ chiều nhé. Ta sẽ bảo một sĩ quan thông báo cho mọi người” Nghe những lời này, Châu lại phát sinh suy nghĩ khác.

“Về chuyện đó thưa sếp. Do hiện chúng ta không ở tại đồn với đầy đủ phương tiện và nhân sự, có nên bố trí một sĩ quan thường trực trong phòng họp, để đảm trách công việc như một nhân viên trực bàn ở đồn và là người liên lạc trung tâm. Thực sự biến phòng họp thành một trạm chỉ huy được không?” Nụ cười của Archer lại nở rộng hơn. “Lại là một suy nghĩ thông minh, SD. Ta có mang theo một cái điện thoại dự phòng nên ta sẽ trao nó cho nhân viên trực bàn ở đây, để làm số điện thoại tổng đài của chúng ta, và ta nên gọi cuộc gọi đầu tiên cho người bạn Ủy viên của chúng ta nữa. Jack, xin hãy tìm người quản lý của nơi này, và yêu cầu anh ta gặp chúng ta tại trạm chỉ huy lúc 3g. Rồi anh đi đến phòng chỉ huy đi và sau khi tôi gọi điện xong, tôi sẽ đến gặp anh ở đó, hãy đợi tôi”. Châu mỉm cười và cũng rời đi, như Jack. Archer đi làm những việc của mình.

MANH MỐI ĐẦU TIÊN

Điểm đến đầu tiên của Châu là cửa hàng. Khi bước vào, cô ngay lập tức nhận thấy rằng vụ án đã bị lộ ra. Một vài người đang tụm lại và bàn tán về vụ giết người. Châu chỉ đảo qua một vòng, đủ gần để nghe họ nói gì, đồng thời nhìn vào những món đồ lưu niệm và những thứ khác được bày bán trong cửa hàng. Các cuộc nói chuyện dường như chỉ là những lời phỏng đoán và tầm phào, nhưng sau đó Châu đã để mắt đến một điều thú vị. Cô nhìn thấy chiếc bật lửa giống cái họ đã tìm thấy gần thi thể. Nhưng chiếc bật lửa được đựng trong một chiếc hộp, cùng với một hộp đựng thuốc lá cùng một kiểu dáng. Châu lấy một cái rồi đi thẳng đến chỗ người bán quán đang đứng ở một góc quan sát những người trong cửa hàng. Châu cất tiếng hỏi cô ấy.

“Chào chị, em là SD Châu, từ sở cảnh sát Highfields. Đội của em đang điều tra sự việc từ sáng nay. Em có thể hỏi chị một số việc được không?” Người phụ nữ gật đầu xác nhận.

“Trước tiên em muốn hỏi; có bao nhiêu người làm việc trong cửa hàng này vậy?” Người phụ nữ trẻ trước tiên giới thiệu bản thân một cách lịch sự và sau đó bắt đầu trả lời.

“Tôi là Sandy. Chúng tôi có 3 người trong cửa hàng này, chúng tôi làm việc theo ca. Cửa hàng chỉ mở từ 10g đến 6g, mỗi ngày chỉ có một người trực, vì cửa hàng không thường đông khách”. Châu hỏi tiếp.

“Ok Sandy, cảm ơn chị”. Rồi cô đưa chiếc hộp có bật lửa cho người phụ nữ xem. “Hộp quà này, cùng với bật lửa và hộp đựng thuốc lá này, chị có thể kiểm tra xem có bao nhiêu cái hay cả bộ này đã bán không và có cách nào để biết một hay cả bộ đã được bán cho ai không?” Sandy trả lời ngay lập tức. “À, đó là một sản phẩm mới vừa về trong tuần trước, nên chắc là chưa bán được nhiều, cũng bởi vì nó là một sản phẩm khá đắt tiền, như em thấy. Đợi một lát, tôi sẽ kiểm tra sổ lưu”. Chỉ mất vài phút sau Sandy quay lại.

“Em may mắn đó, chúng tôi chỉ mới bán được một hộp và khách trả bằng thẻ tín dụng.

Tên trên thẻ tín dụng là Laura Dent, và giờ thì tôi mới chợt nhớ ra. Cô ấy là một nhân viên mát-xa đang làm việc trong Spa, và cô ấy nói với tôi rằng cô ấy mua nó cho bạn trai của cô ấy. Tôi không thể nói cho em biết bạn trai của cô ấy là ai, tôi không biết”. Châu vô cùng vui mừng trước thông tin này và yêu cầu người bán hàng giữ lại một hộp phía sau quầy. Sau khi lấy thông tin thẻ tín dụng từ người nhân viên cửa hàng và cảm ơn sự nhiệt tình của cô ấy, cô rời đi để gặp Archer. Cô đi thẳng đến phòng Chỉ huy, như cô đã đặt tên cho nó.

Bước vào phòng Châu nhìn thấy một khung cảnh quen thuộc, chỉ khác là đang ở một nơi khác. Archer, Susan, Jack và Pete đang ngồi ở một chiếc bàn ở góc xa bên trái của căn phòng, trước mặt họ là cà phê, trà và đồ ăn nhẹ. “SD”, Archer cất giọng gọi, “Hãy đến, ngồi xuống và uống cà phê của cháu đi và lấy bất kỳ món ăn nhẹ nào cháu thích. Đây chỉ là những gì chúng ta có thể sắp xếp được trong thời gian ngắn, nhưng tôi đã yêu cầu người quản lý căng tin ở đồn đến đây, cùng với một trợ lý, để đảm bảo rằng chúng ta sẽ được cung cấp thức ăn khi cần thiết”. Mọi người mỉm cười và Châu ngồi xuống, nhìn thẳng về phía Archer, như thể cô ấy đang xin phép nói chuyện. Archer nhận thấy và hiểu ngay. “Nào SD, ta có thể thấy trong đầu cháu đang có điều gì quan trọng đúng không. Nào, hãy nói liền đi, hay nói đúng hơn, cháu đã phát hiện ra chuyện gì vậy?” Đó thực sự là câu hỏi mà Châu đang chờ đợi, và cô ấy ngay lập tức bắt đầu báo cáo và kể cho mọi người về chuyến thăm của cô ấy tới cửa hàng và những gì cô ấy đã phát hiện ra. Cô đưa thông tin thẻ tín dụng cho Archer và chờ đợi phản ứng của ông, thể hiện ngay sau đó.

“SD, lại là một thông tin tuyệt vời. Vậy là, người đầu tiên cần phải nói đến là Laura Dent, chúng ta sẽ lấy chiếc hộp đó ở cửa hàng, mang theo để tham khảo”. Và rồi điện thoại của Archer reo và ông ấy nhắc máy. Những người khác có thể nghe thấy cuộc trao đổi giữa ông và bác sĩ. Vài phút sau, Archer kết thúc cuộc gọi và nói với mọi người.

“Tất nhiên, như mọi người đã nghe thấy, đó là bác sĩ, nói với tôi rằng ông ấy không có thông tin nào mới, ngoại trừ thời gian tử vong. Vì những ngày qua thời tiết ổn định nên ông ấy đoán thời gian tử vong không cách biệt nhiều. Ông ấy chắc chắn rằng vụ giết người đã xảy ra vào ngày hôm nay, khoảng từ 6 đến 8 giờ sáng. Vì vậy, giờ chúng ta đã có cơ sở để kiểm tra chứng cứ ngoại phạm. Sau khi uống cà phê xong, Jack, SD Châu, và tôi sẽ ghé thăm Spa. Susan, Jim, Pete? Có nghi vấn gì về những người trong khu nghỉ mát không?” Là Susan đã trả lời. “Dạ, thưa sếp. Hơi lạ, nhưng tôi phải trả lời câu hỏi này bằng một từ không tròn trĩnh. Không có điều gì bất thường cả, nhưng chúng tôi vẫn chưa đến Spa”. Rồi thì Jack có điều gì đó muốn nói.

“Có thể còn một chuyện nữa cần đề cập. Khi tôi đi tìm người quản lý, tôi đến quầy lễ tân để hỏi có thể tìm anh ta ở đâu. Và rồi cô lễ tân nói với tôi rằng anh ta không có trong khu nghỉ mát. Cô thấy anh ta rời đi sáng nay vào khoảng 11 giờ và cô không biết anh ta đi đâu. Cô ấy nói với tôi rằng việc này không bình thường, bởi vì thông thường nếu anh ấy rời resort trong giờ làm việc, anh ấy luôn thông báo cho lễ tân biết mình sẽ đi đâu”. Archer đáp lời.

“Ok, Susan; Tìm xem người đàn ông này sống ở đâu, như thế nào và với ai. Tìm xem anh ta lái xe gì và cố gắng xác định vị trí của anh ta. Nếu có thông tin gì, hãy thông báo cho chúng tôi và chúng tôi sẽ nói chuyện với anh ta. Jack, SD, hai người đi với tôi. Chúng ta sẽ đến chỗ Spa, rất tiếc là không phải để thư giãn. Những người còn lại tiếp tục dò hỏi thông tin những người xung quanh. Nhưng trước tiên hãy ăn uống xong đi. SD, cháu có liên lạc gì với gia đình mình không, hay Sophie?” “Dạ có thưa sếp. Con có gọi điện cho ba con trên đường trở về đây. Họ ổn và đang tận hưởng kỳ nghỉ. Có lẽ lúc này họ đang ở Spa, và đang thư giãn ở đó”. Mọi người mỉm cười, Archer đứng dậy nên những người khác cũng di chuyển theo.

Và sau đó là thiên đường! Khi họ bước vào Spa, Archer, Jack và Châu, cả ba đều phải dừng bước lại một lúc để quan sát và chiêm ngưỡng tất cả cảnh đẹp mà họ nhìn thấy.